

άρμυρίδι τό, *άλμυρίδι* ΠΓεννάδ. 905 *άρμυρίδιν* *άρμυρίδι* πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άρμύρα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Φυτὰ θαλασσόφιλα τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (*chenopodiaceae*) 1) Ἀρθροκνήμη ἡ ποώδης (*arthrocnemum herbacea*) καὶ ἀρθροκνήμη ἡ θαμνώδης (*arthrocnemum fruticosa*) τοῦ γένους τῆς ἀρθροκνήμης. Συνών. *άρμύρα* 7α, *άρμυρίκα* 1. 2) Σοδαία ἡ θαμνώδης (*suaeda fruticosa*) τοῦ γένους τῆς σοδαίας. Συνών. *άρμύρα* 7β, *άρμυρίκα* 2, *άρμυρίκι*. 3) Ἀλμυρίς ἡ κάλι (*salsola kali*, συνών. *ἀγκυλίδα* 3, *θαλασσογάθι*, *θαλασσόχορτο*, *καλξά*, *τριβολξά*, *τριβόλο*), ἄλμυρίς ἡ σκωληκοειδής (*salsola vermiculata*) καὶ ἄλμυρίς ἡ σόδα (*salsola soda*) τοῦ γένους τῆς ἄλμυρίδος (*salsola*). Συνών. *καλξά*. [**]

άρμυρίζω, *άλμυρίζω* Πόντ. (Κερασ.) *άρμυρίζω* σύνθηθ. *άρμυρίζον* βόρ. ιδιώμ. *άρμυρίζον* Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *άλμυρίζω*.
Α) Ἐνεργ. 1) Ἔχω γεῦσιν ἄλμυράν, εἶμαι ὑφάλμυρος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Ἀρμυρίζει το φαγεῖ σύνθηθ.*
β) Γίνομαι ἄλμυρός Ἡπ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: *Θ' ἀρμυρίσ' ἡ πίττα, βάν'ς πουλὺν ἀλάτ' Αἰτωλ. Τὸν φαεῖ ἀρμύρ'σι Ἡπ. || Φρ. Ἀρμύρ'σαν οὐλα τὰ πράματα (ἐγίναν ἀκριβὰ) αὐτόθ. || Ποίημ.*

Βλέπε τὸ ρέμα τοῦ νεροῦ, κάμε το ν' ἀρμυρίση μὲ δάκρυ τῆς Ἀρβαντιᾶς...

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,189. Καὶ μετβ. κάμνω τι ἄλμυρόν Ἡπ. Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τ' ἀρμύρ'σις τοῦ φαεῖ μὴ τ' ἀλάτ' Αἰτωλ.* 2) Γεύομαι, δοκιμάζω τι ἄλμυρόν Δαρδαν. Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.) Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ.ά. — *Λεξ. Δημητρ.:* *Δῶσε μου λίγο λουκάνικο ν' ἀρμυρίσω Σαρεκκλ. Θέλω ἀρμύρα ν' ἀρμυρίσω (ἀρμύρα = ἀλίπαστος ἰχθύς) Μάν. Μ' ἀρέσει ν' ἀρμυρίσω Λεξ. Δημητρ. || Φρ. Τ'ς ἀρμυρίζον ἀπ' τ' μάννα μ' (τοῖς ἀρμυρίζω, ἐνν. τοῖς ξυλγές, ἀπὸ τῆς μάννας μου, ἥτοι ξυλίζομαι, δέρνομαι ὑπὸ τῆς μητρὸς μου) Αἰτωλ. Θὰ τ'ς ἀρμυρίσου (θὰ δαρῶ) αὐτόθ. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ γευθῇ τι ἄλμυρόν Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Φρ. 'Σ τ'ς ἀρμύρ'σι οὐ δάσκαλους (σοῦ τοῖς ἀρμύρισε, ἐνν. τοῖς ξυλγές, ἥτοι σὲ ἔδειρε).**

β) Μετβ. ποτίζω τινὰ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐπὶ ζώων Τσακων.: *Ἀρμυρίζον τὰ χκηνὰ (γίδια).* 3) Γεύομαι προχειρώς ἄλμυρόν τι ὡς προσφάγειον διὰ νὰ καταπαύσω τὴν πείναν Στερελλ. (Ἀράχ.): *Ἀρμυρίζον μ' ἐλαῖες - μὲ μὲ ἀγγα.*

β) Γεύομαί τι διὰ πρώτην φορὰν Μακεδ. (Βλάστ.) 4) Ἐνεργ. καὶ μέσ. τρώγω ἄλας, ἐπὶ ζώων συνήθως Πελοπν. κ.ά.: *Τὰ κατοίκια ἀρμυρίζουν ἀγν. τόπ. Τὰ πρόβατα ἀρμυρίζονται Πελοπν.*

Β) Μέσ. 1) Αἰσθάνομαι δίψαν φαγὼν ἄλμυράν τροφήν Ἡπ.: *Ἀφοῦ ἔφαγε ψωμὶ καὶ ἀρμυρίστ'κε ἀπὸ τὸ φαγεῖ ἐζήτησε νερό (ἐκ παραμυθ.) Ἡπ.* 2) Μεταφ. δοκιμάζω, αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.): *Πάει κουντὰ τ' μάννα τ' καὶ ἀρμυρίζιτι. Τὰ τραγὰ πααίν'νι κουντὰ τ'ς τ'ς γίδις καὶ ἀρμυρίζουντι.*

άρμυρίκα ἡ, Ζάκ. *άρμυρίχη* Κεφαλλ. *άρμυρίχα* Κέρκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άρμύρα* κατὰ παρασυσχετισμὸν πρὸς τὸ *μυρίκη*, δ ιδ.

1) *Ἀρμυρίδι* 1, δ ιδ. 2) *Ἀρμυρίδι* 2, δ ιδ. 3) *Ἀρμυρίδα* 2, δ ιδ. [**]

άρμυρίκι τό, ΠΓεννάδ. 905.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άρμυρίκα*.

Τὸ φυτὸν *άρμυρίδι* 2, δ ιδ. [**]

άρμυρίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Πύλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ τοῦ ἄλμυροῦ ιδιότης, ἄλμυρότης. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άρμύρα* 1.

άρμύρισμα τό, Θράκ. (Μάλαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *άρμυρίζω*.

Ὁ διὰ κλώνου βασιλικοῦ ραντισμὸς τῆς μελλονύμφου ὑπὸ τῶν γονέων τῆς δι' ἄλμυροῦ ὕδατος εὐχομένων συγχρόνως εἰς αὐτὴν «νὰ ζήση, νὰ γεράση».

άρμύριχας ὁ, Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άρμύρα*.

Ἐδαφος ἀμμῶδες ἀκατάλληλον διὰ σποράν. Πβ. *άρμυρόπηλος*.

*άρμυρόγη ἡ, *άρμυρόγεια* Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ τοῦ οὐσ. γῆ.

Γῆ περιέχουσα ἄλας, ἔδαφος ἄλμυρόν. Συνών. *άρμυρόγι*.

άρμυρόγι τό, Πελοπν. (Καλάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **άρμυρόγη*.

*Ἀρμυρόγη, δ ιδ.

άρμυρόγλυκος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ *γλυκός*.

Ὁ ἔχων γεῦσιν ἄλμυράν καὶ γλυκεῖαν: *Ἀρμυρόγλυκος* μπακλαβᾶς.

άρμυροκαντός ἐπίθ. ἀμάρτ. *άρμυροκαντός* Λέσβ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ *καντός*.

Ὁ ἐρεθισθεὶς ἐκ τῆς πολλῆς ἄλμυρότητος: Ἀσμ.

Κ' εἶνι τὰ στήθη μου γυμνά, μαλλιά μ' ἀνιφιρμένα, τὰ μάτια μ' ἀρμυροκαντά, τ' ἀφτιά μ' διμουνησιμένα.

άρμυροκουλούρα ἡ, σύνθηθ. *άρμυρουκ'λούρα* βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ τοῦ οὐσ. *κουλούρα*.

Πίττα λίαν ἄλμυρά ἡ ὁποία τρωγομένη καθ' ὠρισμένης ἡμέρας προκαλεῖ ὡς πιστεύεται μαντικὰ ὄνειρα περὶ τοῦ μέλλοντος συζύγου ἢ τῆς συζύγου (συνήθως πρὸς παρασκευὴν αὐτῆς λαμβάνονται τρεῖς κουταλγές ἄλεύρι, τρεῖς κουταλγές ἄλας καὶ τρεῖς κουταλγές νερό. Πβ. ΝΠολίτ. ἐν Λαογρ. 3 (1911) 6-11 καὶ 46): *Φρ. Ἀρμυροκουλούρα ἔφαγε (ἐπὶ τοῦ πίνοντος πολὺ ὕδωρ) πολλαχ. Συνών. ἀρμυροκούλουρο, ἀρμυροκουρούνα, ἀρμυρόπιττα, ἀρμυροπιττάρι.*

άρμυροκούλουρο τό, Ἀθῆν. Αἰγιν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ τοῦ οὐσ. *κουλούρι*.

Ἀρμυροκουλούρα, δ ιδ.: *Φρ. Πίνει νερό σὰν νὰ φάγε ἀρμυροκούλουρα (ἐπὶ τοῦ πίνοντος πολὺ ὕδωρ) Αἰγιν.*

άρμυροκουρούνα ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Πίττα πρὸς παρασκευὴν τῆς ὁποίας λαμβάνονται τρεῖς κουταλγές ἄλεύρι, τρεῖς κουταλγές ἄλας καὶ τρεῖς κουταλγές νερό. Τεμάχιον αὐτῆς βάλλει νεᾶνις ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τῆς τὴν νύκτα τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας διὰ νὰ ἴδῃ ἐν ὄνειρῳ ποῖος θὰ εἶναι ὁ μέλλων σύζυγος. Συνών. ιδ. ἐν λ. *άρμυροκουλούρα*.

άρμυρολάχανο τό, ἀμάρτ. *άρμυρολάχανο* Θράκ. (Αἰν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άρμυρός* καὶ τοῦ οὐσ. *λάχανο*.

Κράμβη ἡ ὁποία ὑφισταμένη ζύμωσιν ἐν ἄλλῃ προσλαμβάνει γεῦσιν ὑπόξινον. Συνών. *άρμαῖα*, *ἀρμολάχανο*, *λαχαναρμαῖα*.

